

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/234/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225065
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212225065.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, spol. s r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo 14. apríla 2014 č. k. 8C 148/2012- 75, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobu zamietol, potvrdzuje.

Odvolanie žalobcu smerujúce proti výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh na prerušenie konania, sa odmieta.

Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovanej. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu prvého stupňa dňa 9. 8. 2005 v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnej H. I., vydal Okresný súd Bratislava II v konaní sp. zn. 39Er 1522/2005 dňa 30. 8. 2005 poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Vladimíra Sucháčka vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti zaplatiť istinu 32 400 Sk s prísl., trovy konania 500 Sk, trovy exekúcie, trovy notára 2 463 Sk, a trovy právneho zastúpenia. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 6. 10. 2010 navrhol žalobca (v konaní sp. zn. 39Er 1522/2005 oprávnený) zmenu súdneho exekútora a poveriť vykonaním exekúcie exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Prípisom z 25. 10. 2010 vyzval Okresný súd Bratislava II súdneho exekútora JUDr. Sucháčka, aby v lehote 7 dní doručil súdu špecifikáciu trov exekúcie, pokiaľ si uplatňuje ich náhradu a exekučný spis vrátane originálu poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor JUDr. Sucháček doručil súdu prvého stupňa dňa 23. 11. 2010 exekučný spis spolu s vyúčtovaním trov exekučného konania. Uznesením z 21. 1. 2011 č. k. 39Er 1522/2005 - 22, EX 158/05 exekučný súd rozhodol o zmene súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého. Žalobca tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonom stanovenom čase. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda pozostávajúca z nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Z tohto skutkového stavu súd

prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Exekučný súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora nedodrжал 30 - dňovú lehotu uvedenú v § 44 ods. 8 Ex. poriadku a z tohto dôvodu sa žalobca domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, keď nečinnosť exekučného súdu označil za nesprávny úradný postup. Predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy respektíve nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Vzhľadom na nedodržanie zákonnej 30 - dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, súd prvého stupňa ustálil, že bol splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zák. č. 514/2003 Z.z.), ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II - exekučného súdu. Nesprávny úradný postup spočíva v tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o ďalšie predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, súd prvého stupňa dospel k záveru, že ich existenciu žalobca v konaní nepreukázal. Súd prvého stupňa poukázal na to, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa Ex. poriadku povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Čo sa týka náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vykonávanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, súd prvého stupňa vychádzal z toho, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody ani jej prípadnú výšku. Škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony svojich zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdavky spojené s vyhotovením urgencii adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Z exekučného spisu sp. zn. 39Er 1522/2005 žiadne urgencie zo strany žalobcu nevyplývajú a žalobca tieto ani nijako nepreukázal. Zároveň súd prvého stupňa poukázal na to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou. Ide iba o jednostranné, žiadnymi dôkazmi nepodložené tvrdenia žalobcu. Žalobca teda neunesol v tomto smere dôkazné bremeno. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca nepreukázal vznik škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by počas doby od podania návrhu na zmenu exekútora došlo k tak závažnej ujme, ako popisuje žalobca v žalobe. Pôvodný exekútor je totiž stále povinný vykonávať úkony exekučného konania. Žalobca napokon nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené. Námietku premlčania uplatnenú žalovanou súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôvodnú. Vzhľadom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že dňa 14. 4. 2014 vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci požiadal o zrušenie tohto pojednávania. Ďalej uviedol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Namietol, že súd prvého stupňa napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa „dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepočul podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.“ Napadnutý rozsudok je podľa žalobcu vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že odvolací súd uznesením z 19. 10. 2012 č. k. 14NcC 222/2012- 20 rozhodol, že sudca súdu prvého stupňa JUDr. Raul Pospíšil nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Súčasne odvolací súd poznamenáva, že ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom SR odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie (III. ÚS 295/2013-12 zo dňa 2. 7. 2013).

Súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 14.4.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 24.3.2014 (viď doručka na č. I. 58). V predvolaní na pojednávanie (č.l. 58) súd prvého stupňa poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Dňa 11.4.2014 bolo súdu prvého stupňa doručené podanie žalobcu (č.l. 60), ktorým požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu.“ K tomu odvolací súd uvádza, že vyššie spomenutým uznesením odvolacieho súdu nebol sudca súdu prvého stupňa JUDr. Raul Pospíšil vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Preto dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o odročenie pojednávania vytýčeného na termín 14.4.2014, nemožno považovať za dôležitý v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 14. 4. 2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Súd prvého stupňa súčasne nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie žalobcu, pretože ho žalobca do spisu nezaložil a súd prvého stupňa bol v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Ak by ho však do spisu aj založil, nevykonanie dokazovania oboznámením jeho obsahu by vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nespôsobilo nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon žalobca ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Odvolací súd súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu.

Napokon neobstojí argument žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobu zamietol. Preto ho odvolací súd v tomto výroku potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Ako už bolo uvedené, žalobca odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvého stupňa v celosti, t. j. aj čo do výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na prerušenie konania. Odvolanie žalobcu, pokiaľ ide o výrok, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania, však neobsahovalo dôvody, t.j. žalobca v ňom neuviedol, v čom považuje za nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania resp. v čom považuje postup súdu prvého stupňa v tejto časti za nesprávny. Odvolanie žalobcu tak nemalo náležitosti uvedené v § 205 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to odvolací súd vyzval žalobcu na odstránenie uvedenej vady odvolania, t.j. aby doplnil odvolanie o dôvody, pre ktoré napadol výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania. Odvolací súd v predmetnej výzve poučil žalobcu o možnosti odmietnutia odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p. v prípade, ak uvedená vada nebude v ním určenej lehote odstránená. Predmetnú

výzvu (ako i opakované výzvy) žalobca prevzal dňa 16.7.2015, 21.9.2015, 14.12. 2015. Vadu podaného odvolania do rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca neodstránil.

Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcu smerujúce proti výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, odmietol podľa ust. § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.